

**Імідж Національної бібліотеки України імені В.І. Вернадського
в пресі
(2010 рік)**

ЗМІСТ

<u>ОРГАНІЗАЦІЯ БІБЛІОТЕЧНОЇ СПРАВИ .....</u>	<u>2</u>
БЮДЖЕТНЕ ФІНАНСУВАННЯ:	2
КЕРІВНИЦТВО БІБЛІОТЕКИ:	3
<u>БІБЛІОТЕЧНІ ФОНДИ ТА ЇХ ФОРМУВАННЯ .....</u>	<u>3</u>
ІНШІ ДЖЕРЕЛА ФІНАНСУВАННЯ:.....	3
ЗАГАЛЬНА ІНФОРМАЦІЯ:	3
ЗБЕРЕЖЕННЯ ФОНДІВ:	4
ІНФОРМАЦІЙНІ ПРОЕКТИ:	5
ФОНД ПРЕЗИДЕНТІВ УКРАЇНИ:	6
ІНСТИТУТ РУКОПISУ:.....	6
<u>КУЛЬТУРНО-ПРОСВІТНИЦЬКА РОБОТА.....</u>	<u>11</u>
ВИСТАВКИ:.....	11
ВІДДІЛ ГАЗЕТНИХ ФОНДІВ СІАЗ:	12
<u>ІСТОРІЯ БІБЛІОТЕЧНОЇ СПРАВИ.....</u>	<u>13</u>
ІНФОРМАЦІЙНІ ПРОЕКТИ:	13
<u>ІНФОРМАЦІЯ .....</u>	<u>13</u>
КАДРИ БІБЛІОТЕКИ:	13
АВАРІЯ:.....	14

ОРГАНІЗАЦІЯ БІБЛІОТЕЧНОЇ СПРАВИ

БЮДЖЕТНЕ ФІНАНСУВАННЯ:

№1. Українська бібліотечна асоціація отримала позитивну відповідь від Міністерства фінансів України про видатки з державного бюджету на придбання книг для бібліотек, передплату періодичних видань, підключення їх до світових інформаційних ресурсів через мережу Інтернет. Для забезпечення функціонування національних та державних бібліотек у Державному бюджеті на 2010 рік передбачено видатки наступним головним розпорядникам бюджетних коштів по загальному фонду:... Національній академії наук України за бюджетною програмою «Забезпечення діяльності Національної бібліотеки України імені В.І. Вернадського» – 49440,6 тис. грн.

***Бюджетне фінансування бібліотек у 2010 році //
День.-27.05.10, №89.***

№2. Державним бюджетом України на 2009 рік видатки на виконання програми КПКВ 6541180 «Забезпечення діяльності Національної бібліотеки України імені В.І. Вернадського» були затверджені у сумі 36837,1 тис. грн., у тому числі видатки загального фонду – 35817, 1 тис. грн., спеціального фонду – 1020,0 тис. грн. Касові видатки на КПКВК 6541180 за 2009 рік склали 36785,6 тис. грн., у тому числі видатки загального фонду – 35543,1 тис. грн., спеціального фонду – 1242,5 тис. грн. (з урахуванням змін). Протягом 2009 року забезпечено виконання 8 наукових тем за рахунок коштів загального фонду державного бюджету, здійснено випуск 54 найменувань друкованої продукції.

Звіт про використання коштів Державного бюджету України Національною академією наук України у 2009 році // Урядовий кур'єр.-13.04.10, №67.-С. 14-15.

№3. У держбюджеті на 2010 рік передбачено такі видатки:... Національній академії наук за бюджетною програмою «Забезпечення діяльності Національної бібліотеки України імені В.І. Вернадського» – 49440,6 тис. грн.

***Бюджетне фінансування бібліотек у 2010 році //
Голос України.-11.06. 10, №106.-С.14.***

№4. Українська бібліотечна асоціація отримала позитивну відповідь від Міністерства фінансів України про видатки з державного бюджету на придбання книг для бібліотек, передплату періодичних видань, підключення їх до світових інформаційних ресурсів через мережу Інтернет. Для забезпечення функціонування національних та державних бібліотек у Державному бюджеті на 2010 рік передбачено видатки наступним головним розпорядникам бюджетних коштів по загальному фонду:... Національній академії наук України за бюджетною програмою «Забезпечення діяльності Національної бібліотеки України імені В.І. Вернадського» – 49440,6 тис. грн.

***Бюджетне фінансування бібліотек у 2010 році //
День.-27.05.10, №89.***

№5. Для отечественных библиотек, прозябающих на грани «быть или не быть», забрезжил луч надежды: в государственном бюджете на 2010 год для них предусмотрены средства, которые по сравнению с 2009 годом увеличены на 89,56%. Для Национальной библиотеки Украины имени В.И. Вернадского финансирование по сравнению с прошлым годом увеличили на 38,04%, что составило 49440600 гривен.

***Настюк Е. Миллионы для библиотек // Київській
ТелеграфЪ.-11-17.06.10, №23.***

№6. Киев из госбюджета получит немало. На научные разработки КНУ им.Шевченко потратят 522,6 млн. грн – это в полтора раза больше, чем на всю разведдеятельность (370 млн.). 50,3 млн. выделяют на обеспечение деятельности библиотеки имени В.И. Вернадского.

***Романюк А. У Києва знова отберут треть бюджетта
// Столиця.-27.04.10.***

КЕРІВНИЦТВО БІБЛІОТЕКИ:

№7. Давайте поздравим с Днем рождения 17 марта – Алексея Семеновича Онищенко – академика НАНУ, академика-секретаря отделения истории, философии и права президиума НАНУ, гендиректора Национальной библиотеки Украины имени В.И. Вернадского.

***Давайте поздравим с Днем рождения // 2000:
Свобода слова.-12-18.03.10, №10.-С.7.***

БІБЛІОТЕЧНІ ФОНДИ ТА ЇХ ФОРМУВАННЯ

ІНШІ ДЖЕРЕЛА ФІНАНСУВАННЯ:

№8. До реліквій, які зберігаються в Музеї волинської ікони, додалася ще одна – факсимільне видання Пересопницького Євангелія. Книгу музеєві передав Предстоятель Української православної церкви митрополит Київський і всієї України Володимир. Пересопницьке Євангеліє – незрівнянний зразок українського живопису та рукописної книги. Робота над ним розпочалася 15 серпня 1556 року у монастирі Святої Трійці в селі Дворець поблизу Ізяслава (тепер Хмельницької області), завершилася – 29 серпня 1561 року в Пересопницькому монастирі (нині с. Пересипниця на Рівненщині). Писцем пам'ятки став вихованець волинської рукописної школи Михайло Васи́лівич, син протопопа з Сянока. Це – перший з відомих нам перекладів священного тексту Євангелія книжною староукраїнською мовою. Книга досить об'ємна, важить 9,3 кілограма, має 482 аркуші 38 на 24 сантиметри. За красою оформлення (багатоколірні заставки та мініатюри) їй нема рівних серед українських рукописів. Доля книги дуже цікава. До неї причетні десятки відомих людей. Серед них і гетьман Іван Мазепа, який подарував Євангеліє Переяславському єпископському престолу. На початку ХХ століття книга передана до Полтави, а в роки Другої світової війни – евакуйована до Уфи. З 1947 року зберігається в Інституті рукописів Національної бібліотеки України імені В.І. Вернадського. Книга є національною святинєю, політичним символом нації: на ній під час інавгурації присягають президенти України.

***Якименко М. Пересопницьке Євангеліє відтепер буде
і на Волині // Голос України.-15.05.10, №88.-С.16.***

ЗАГАЛЬНА ІНФОРМАЦІЯ:

№9. З письменницьким досвідом Сергія Плачинди змагатися важко. Його треба вивчати. Сьогодні автор багатьох книжок публіцистики і прози Сергій Плачинда – гість рубрики «Секрети творчості». [Кор.] Чи маєте, як письменник чітко визначений режим творчої праці сказати б, план-завдання на щодень (приміром, з такої години до такої маєте бути за письмовим столом і маєте написати стільки-то, тобто виконати «норму»), чи все це має неплановий (непередбачуваний) характер і залежить від багатьох чинників: натхнення, бажання, настрою, обставин, вільного часу тощо? – Так, бували і в мене щасливі періоди «залізної» самоорганізації, коли, наприклад, книжку історичних повістей «Київські фрески» протягом року писав за чітким графіком – з 10-ої ранку до 8-ої вечора. Та ще – сидячи серед моря книжок у затишній залі Наукової бібліотеки імені В.І. Вернадського. Саме чітко визначений режим творчої праці сприяв швидкому написанню й виходу книжки «Ніч перед стартом» (про Сергія Корольова).

***Сергій Плачинда: «Так хотілося вирощувати хліб...»
/ С.Козак // Літературна Україна.-29.04.10, №15.-
С.6.***

№10. До когорти славних синів України, численних і мужніх борців за рідну мову додамо ще одного маловідомого просвітянина Сергія Рклицького. Пристрастю літератора була популяризація українського слова. 1917 року в Градиську на Полтавщині вийшла його праця «Правда о языке Украины». 1926 року видав нову книжку «Думки людей науки про мову й нашу мову». Лише недавно знайшов цю книжку в Національній бібліотеці України імені В.І. Вернадського.

***Терлецький В. Рклицькі відомі й невідомі // Слово
Просвіти.-27.05-02.06.10, №21.-С.6.***

№11. Тарас Максимюк – заслужений работник культуры Украины, член Национального союза журналистов, первый заместитель председателя Одесского областного отделения Украинского фонда культуры краевед и коллекционер. Есть в его коллекции уникальнейший документ времени – первый устав «Просвіти», датированный 1905 годом. – Такой же есть только в Одесском областном архиве, еще один экземпляр числится в фондах Одесской национальной библиотеки имени Горького (правда, его никак там отыскать не могут), есть экземпляр в республиканской Национальной библиотеке имени В.И. Вернадского, а четвертый у меня, – с гордостью говорит Тарас Иванович.

***Марценюк Е. Могучий дух, духовность и душевность
// Юг.-17.06.10.***

ЗБЕРЕЖЕННЯ ФОНДІВ:

№12. Відомо про навмисні підпали бібліотек за радянських часів самою владою. 24 травня 1964 року згоріла київська Публічна бібліотека Академії наук УРСР. Пожежу ліквідували тільки на третій день, коли вже дощенту вигоріла вся українська: стародруки, рідкісні книжки, рукописи, архіви (наприклад, архіви Б.Грінченка, «Киевской старины», Центральної Ради).

***Анцибор Д. Втрачені бібліотеки // Друг читача.-
00.02.10, №5.-С.5.***

№13. Більш як півстоліття історія «Українських вістей» – 3398 чисел газети – є й важливими сторінками історії української еміграції, її наполегливої й багатогранної діяльності, спрямованої на боротьбу за національне буття нашого народу, на збереження й утвердження його історичної пам'яті, культури, мови, на оборону його доброго імені у світі. І хоч газета була однією з багатьох українських у західному світі, саме вона є під цим оглядом найбільш репрезентативною. Жваво обговорювали події навколо «Собору» Олеся Гончара, навколо Клубу творчої молоді, утисків молодого режисера Леся Танюка, руйнування присвяченого Шевченкові вітража в Київському університеті, підпалу Центральної наукової бібліотеки в Києві, переслідувань «Поетичної школи» в українському кіно та її лідера Сергія Параджанова. Власне, усі вияви й факти гноблення національної культури було допильновано й належно оцінено.

Дзюба І. Енциклопедія українського опору // Літературна Україна.-20.05. 10, №18.-С.1,3.

№14. 6 лютого цього року відбулися традиційні VII Академічні читання пам'яті професора Віталія Стріхи (1931-1999), визначного українського вченого-фізика і педагога, ініціатора створення і першого Президента АН вищої школи України. Протягом минулих років ці читання стали одним з помітних форумів української університетської науки, які дозволяють скласти непогане уявлення про пріоритетні проблеми, над

вирішенням яких сьогодні працюють українські науковці. Прикметною рисою цього річчя стало те, що вони вперше відбудуться в приміщенні Київського національного університету імені Тараса Шевченка, з яким пов'язана вся наукова, педагогічна та громадська робота професора Віталія Стріхи. Проректор з наукової роботи КНУ імені Тараса Шевченка професор Валерій Григорюк привітав колег від імені ректора університету Леоніда Губерського і висловив упевненість у тому, що зв'язки столичного університету з громадськими науковими асоціаціями плідно розвиватимуться. Син професора Віталія Стріхи, заступник міністра освіти і науки України доктор фізико-математичних наук Максим Стріха розповів учасникам читань про багатий і цікавий архів ученого, який нещодавно було передано до Національної наукової бібліотеки України імені В.І. Вернадського.

***Обрії розвитку: Відбулися VII Академічні читання
пам'яті професора Віталія Стріхи // Освіта.-03-
10.02. 10, №7-8.-С.8.***

№15. Народні депутати зацікавилися, чи існують у природі дисертації «головного історика країни» Дмитра Табачника (бо ж, як відомо, журналісти їх так і не змогли знайти). Леся Оробець, член Комітету з питань науки і освіти Верховної Ради, надіслала офіційне депутатське звернення одразу в кілька установ із проханням надати всі дані щодо «високої науковості» Табачника. Від Інституту історії України, Інституту політичних і етнонаціональних досліджень НАН України, Українського інституту науково-технічної і економічної інформації та Національної бібліотеки імені В.І. Вернадського Леся Оробець чекає в десятиденний термін офіційно завірених документи про здобуття Дмитром Табачником наукового ступеня та копію тексту самої дисертації.

***Замість пар – «антиТабачний» наступ // Україна
молода.-21.04.10.***

ІНФОРМАЦІЙНІ ПРОЕКТИ:

№16. Фонды украинских библиотек вольются в глобальное интернет-хранилище. «Киево-Могилянская академия» присоединилась к проекту Мировой цифровой библиотеки, став первым среди отечественных книгособраний, выразивших желание поучаствовать в этом проекте. В июне на встрече участников проекта в Вашингтоне готовность присоединиться к проекту выразили также Национальная библиотека имени Владимира Вернадского, Национальная парламентская библиотека Украины и Львовская национальная библиотека имени Василя Стефаника.

***Прокопова А. Фонды украинских библиотек
вольются в глобальное интернет-хранилище //
Известия в Украине.-08.07.10.***

№17. Университетские, академические и областные универсальные библиотеки делают и делают попытки создания собраний цифрового контента. Другой вопрос, что эти попытки спорадические и нескоординированные. «Проекты по оцифровке книг осуществляются, например, в Национальной библиотеке Украины им. Владимира Вернадского, в библиотеке Черновицкого университета (в рамках государственной программы «Буковиника»). «Помимо того, что процесс оцифровки чрезвычайно дорогостоящий, мы еще обязаны соблюдать закон об авторском праве, поэтому мы не можем выкладывать часть книг для всеобщего доступа», – говорит Анатолий Бровкин, заместитель генерального директора по научной работе Национальной библиотеки Украины имени В.И. Вернадского. Кроме того, вступивший в силу два года назад Гражданский кодекс РФ гласит: «Выраженные в цифровой форме экземпляры произведений, предоставляемые библиотеками во временное безвозмездное пользование, в том числе в порядке взаимного использования библиотечных ресурсов,

могут предоставляться только в помещениях библиотек при условии исключения возможности создавать копии этих произведений в цифровой форме». А это сводит на нет главный социальный результат, которого Президент ожидает от НЭБ, – обеспечение максимальной доступности этой библиотеки для каждой семьи и каждой школы.

Рыбачук Ю., Краснова Н. Янукович вступает в оцифрованный русский мир // Комментарии.- 11.06.10, №22.

ФОНД ПРЕЗИДЕНТІВ УКРАЇНИ:

№18. Музей подарков президентов – один из тех, в которые без предварительной записи не попасть. Без звонка вас даже на порог не пустят. А все потому, что он находится в «закрытой части» Национальной библиотеки имени В.И. Вернадского. В закромах музея хранятся полторы тысячи президентских подарков. Среди них и настоящие драгоценности, и милые безделушки. И каждый из экспонатов дает подсказку на вопрос, как это – быть президентом? В поисках ответа в музей пришла и «Комсомолка». – Подарки президентов собираются с 1996 года по указу Леонида Кучмы, – начала экскурсию для «КП» сотрудница музея Людмила Галаган. За 14 лет работы музея его хранители не раз переставляли местами президентские подарки, выбирая подходящее освещение и ящик, но именно сейчас, по их мнению, на выставке представлены самые интересные экземпляры фонда. Хотя уже полтора года выставка не обновляется. Оказывается, в последнее время Виктор Ющенко жадничал и редко отдавал президентские сувениры. Сейчас в экспозиции около 40 подарков Ющенко.

Кучеренко О. Жители села Чайкино: «Здесь нас слышит не только Бог, но и Кучма!» // Комсомольская правда в Украине.-09.08.10, №176.- С.8-9.

№19. «Від колишніх президентів отримали близько півтори тисячі подарунків. Тут їх і зберігаємо. Всі охочі вільно можуть прийти й ознайомитися з ними. Наші співробітники навіть екскурсію безкоштовну проведуть», – каже 26-річна Людмила Галаган, виконувач обов'язків керівника відділу пошуку та обліку документів Фонду президентів України. В одному із залів на третьому поверсі Національної бібліотеки імені В.І. Вернадського зібрані речі й документи, подаровані українським президентам за останні 14 років. Фонд створили указом Леоніда Кучми 1996-го. – Останні надходження до фонду були півтора року тому, через це експозицію не міняємо. А раніше це робили двічі на рік. Від Януковича ще нічого не маємо.

Смалюхівська О. На 100 подарунків Кучмі і Ющенку можна подивитися // Газета по-українськи.- 27.08.10.

ІНСТИТУТ РУКОПISУ:

№20. Ровно. Факсимильное издание Пересопницкого Евангелия передал областному краеведческому музею председатель УПЦ Митрополит Владимир. Одна из 800 копий реликвии, напечатанных с применением высокоточной современной полиграфической технологии, принадлежит теперь краю, где в 1561 г. был создан первый рукописный перевод Святого Письма «на простой язык», близкий к украинскому народному. Фолиант, оригинал которого хранится в фондах Национальной библиотеки Украины имени В.И. Вернадского, появился благодаря усилиям известного книжника XVI ст. Михаила Василевича и архимандрита Пречистинского монастыря Григория в Пересопнице (ныне село Ровенского района). Книга весом 9,3 кг украшена цветными заставками и миниатюрами. В ней 482 листа. Историки утверждают, что по красоте

художественного оформлення Пересопницьке Євангеліє не має рівних серед українських рукописів. К непонятним словам в сучасному виданні дані примітки.

Поступь музы // 2000: Аспекти.-29.01-04.02.10, №4.-С.3.

№21. Пересопницьке Євангеліє є символом України. І справа не лише в тому, що це один із перших сакральних текстів, перекладених українською мовою. Його фундаторка походила з Полісся, писалося воно на Волині, головним писарем виступав виходець з Лемківщини – найзахіднішої української землі. Мандрувала ця книга із Заходу на Схід, опинившись у Полтаві. Причетною до неї виявилися І. Мазепа й Т.Шевченко – важливі фігури нашої національної історії. Тому закономірно, що на цій «першокнизі» дають клятву президенти України.

Крالیук П. Євангеліє княгині Жеславської // День.-30.07.10, №134-135.

№22. Кепсько одягнені, голодні, але веселі студенти Могилянки, як засвідчує рукопис, що зберігається у фондах Київської академічної бібліотеки, «відзначалися нестерпною жадобою знань, енергійним прагненням до освіти і задля науки не спинялися перед жодною небезпекою».

Стадниченко В. Мандрівка за знаннями // Демократична Україна.-09.04.10, №14.-С.20.

№23. Чому під час інавгурації саме на цій книзі складають присягу президенти нашої країни? Пересопницьке Євангеліє – це не тільки перлина книжкового мистецтва, а й перший з відомих церковно-слов'янських канонічних текстів, написаних староукраїнською літературно-писемною мовою, близько до народної. Назва рукопису походить від міста Пересопниця (нині Рівненська обл.), де й було здійснено переклад. Ця земля колись належала удільному князівству. Пізніше на ній було зведено монастир, де у 1556-1561 роках і створили знаменитий рукописний фоліант. За змістом – це канонічне тетраєвангеліє, що призначалося для богослужіння. Як свідчить приписка в рукописі, переклав книгу доступною мовою архімандрит монастиря Різдва Пречистої Богородиці Григорій. Текст писав син протоієрея з міста Санок Михайло Василевич. Художнє оформлення здійснив невідомий художник Троїцького монастиря з села Двірці. А от замовниками рукопису стали волинські меценати – княгиня Анастасія Заславська та подружжя князів Чарторійських – Іван та Євдокія. Вони не пошкодували грошей на розкішну книгу. Переписувачі одержали прекрасний пергамент з найтоншої телячої шкіри. До чорнила додали найстійкіші барвники – рукопис і зараз вражає виразністю, жодна літера не вицвіла. Малюнки зробили на золотому тлі, а традиційні для України сині, червоні й золоті барви досі справляють незабутнє враження. Незважаючи на релігійний характер, у Пересопницькому Євангелії виразно проступають риси народної мови. Пам'ятка, не пориваючи зв'язку з традиційною давньоруською та церковнослов'янською вимовою, зберігає значну кількість елементів староукраїнського колориту. Цей унікальний фоліант є еталоном волинської рукописної школи свого часу. Він не має рівних за красою, витонченістю і довершеністю орнаменту письма і художнього оздоблення. Пересопницьке Євангеліє – розкішна книга в золотому окладі вагою 9 кг. 300 г. Вона складається з 482-х аркушів високоякісного пергаменту форматом 380x240 мм. Рукопис написаний різними типами письма: уставом (основний текст) і напівуставом з елементами скоропису темно-коричневим чорнилом і кіновар'ю. Для уставного типу Євангелія характерними є графічна виразність, декоративність і пропорційність з використанням чітко виписаних літер і витриманими відступами між рядками. Особливо вирізняється високий рівень мініатюр, виконаних у традиціях іконописної школи того часу, а також оригінальність плетінчастої та рослинної орнаментики рукопису, яка, зберігаючи певну єдність з мистецтвом Відродження, має

яскраво виражений характер українського книжкового мистецтва, тісно пов'язаного зі східно-слов'янськими традиціями. Від моменту створення пам'ятка знаходилась у Пересопницькому монастирі, а після його зруйнування у 1600 році доля рукопису тривалий час лишалася невідомою. Через 100 літ (1701 року) Євангеліє було подароване гетьманом України Іваном Мазепою Переяславському кафедральному соборові. Згодом твір опинився в бібліотеці Переяславської семінарії, а після переведення її з Переяслава до Полтави (1862) був перевезений туди. На початку ХХ ст. книгу передали до Полтавського історико-краєзнавчого музею. Під час Великої Вітчизняної війни Пересопницьке Євангеліє евакуювали. З 1948 року воно зберігається в Інституті рукопису Національної бібліотеки імені В.І. Вернадського в Києві.

Іванова Г. Оберіг нашої державності: Пересопницьке Євангеліє – видатна пам'ятка писемності України // Демократична Україна.-19.02.10, №7.-С.11.

№24. Пересопницьке Євангеліє – визначна рукописна пам'ятка староукраїнської літературної мови й мистецтва, переклад Євангелія так званою простою мовою, досить близькою до народної. Як свідчить приписка в рукопису, переклали Євангеліє 1556-1561 син протопопа М. Василевич та архімандрит Пречистенського монастиря Григорій у с. Двірці й м. Пересопниці (тепер Рівненська обл.). Замовила книгу княгиня А.Заславська. Пересопницьке Євангеліє – розкішна книга, вагою 9 кг. 300 гр., писана пізнім уставом на пергаменті форматом 380х240 мм. Книга складається з 482 аркушів. Рукопис багатоорнаментований, прикрашений високохудожніми кількокольоровими заставками й мініатюрами. За красою й багатством оформлення Пересопницьке Євангеліє не має рівних собі серед українських рукописів. З 1947 року Пересопницьке Євангеліє – в фондах Національної бібліотеки України імені В.І. Вернадського. Сьогодні ця духовна святиня українського народу набула значення політичного символу нації – на Пересопницькому Євангеліє під час інавгурації присягали президенти України.

Пересопницьке Євангеліє – духовна святиня народу // Київська правда.-20.05.10, №54.

№25. Накануне второго тура премьер-министр заявила, что «рука Януковича не ляжет на Пересопницкое Евангелие». Похоже, ее «предсказание» недалеко от истины. Это Евангелие – один из главных атрибутов инаугурации главы государства. Первым присягнул на Пересопницком Евангелии Леонид Кравчук еще в 1991 году. – Книга хранится в специальном деревянном ларце, обитом внутри бархатом, – рассказала «КП» сотрудница института Наталия Зубкова. – Вынимают Евангелие при помощи специальных кожаных полосок, чтобы как можно меньше прикасаться руками. В сейфе, в котором стоит этот ларец с изданием, поддерживается специальная температура – 18-20 градусов. Два года назад этот раритет воспроизвели, стараясь сохранить максимальное соответствие к первоисточнику. Из Швеции даже привезли бумагу, напоминающую пергамент. Книга вышла тиражом в 1000 экземпляров. Тогда же на презентации переиздания и прозвучало впервые предложение – в дальнейшем президенты Украины будут присягать не на оригинале фолианта, а на его копии. – Оригинал нужно сохранить для потомков, – объяснил это решение два года назад академик Борис Патон. В институте рукописных изданий говорят, что окончательного решения по этому вопросу нет. Их ставит в известность служба президента, обеспечивается охрана, и только тогда издание забирают. Но, со своей стороны, эксперты не советуют трогать раритет. В прессе даже ходили слухи о том, что Евангелие поражено грибом. Именно поэтому его и не рекомендуют транспортировать, прикасаться к нему руками. – Это неправда, никакого грибка нет, – утверждает Наталья Зубкова. – Но дело в том, что те миниатюры, на которые кладет руку новоизбранный президент, все-таки от этого прикосновения страдают: они очень старые, краска осыпается. Впрочем, говорят сотрудники института, если Виктор Янукович все-таки

хочет приложить руку к данному раритету, то это возможно. В 2011 году будет праздноваться 450-летие Пересопницкого Евангелия на государственном уровне. Уже известно, что на месте Пересопницкого монастыря, где создавалась книга, установят памятник. А Янукович как президент может поддержать увековечение одной из самых дорогих памятков украинской книги.

Богданова О. Инаугурация может пройти без Пересопницкого Евангелия // Комсомольская правда в Украине.-19-25.02.10, №41.-С.4.

№26. Пересопницкое Евангелие. Книге уже больше 450 лет, она весит больше 9 кг и хранится в Институте рукописей в сейфе. В Раду ее доставляют в бронированном авто по запросу Секретариата президента. На этой книге президенты присягают с 1991 года.

Пересопницкое Евангелие // Сегодня. – 24.02.10, №42.- С.13.

№27. У Рівненському краєзнавчому музеї відбулася церемонія передання Рівненській області факсимільного видання Пересопницкого Євангелія, яке побачило світ завдяки спільним зусиллям Української Православної Церкви та Національної академії наук України. Апостольська істина про те, «що краще сказати п'ять слів зрозумілою мовою ніж силу слів незрозумілою», ніколи не втрачала актуальності. У середині XVI століття цією істиною пройнялися волинські князі Анастасія Юріївна Заславська-Гольшанська, її зять і дочка – князі Іван Федорович та Євдокія Чарторийські, які стали замовниками й меценатами перекладу Євангелія староукраїнською літературною, або простою мовою, близькою до народної. Виконавцем княжого замовлення став писець Михайло Василієвич, який перекладав Євангеліє під керівництвом архімандрита Григорія, настоятеля Пречистенського монастиря. Створювали книгу майже п'ять років: розпочали 15 серпня 1566-го у Заславському монастирі при церкві Святої Трійці, де того року написано Євангеліє від Матвія, а завершено переклад усіх інших Євангелій з додатком Післямови і Місяцеслова 29 серпня 1561 року в Пересопницкому монастирі (тепер село Пересопниця Рівненської області). За новоствореним перекладом закріпилася назва: Пересопницьке Євангеліє. Первісно книга налічувала 964 сторінки. За багатством оформлення Пересопницьке Євангеліє не має рівних серед давніх українських рукописів. Доля книги терниста. Невідомо, де перебував переклад після зруйнування Пересопницкого Пречистенського монастиря. Натомість в архівах є згадка про книгу до 1701 року. Саме тоді гетьман Іван Мазепа подарував її Переяславському єпископському престолові. Згодом пам'ятка опинилася у бібліотеці Переяславської семінарії. Після переведення духовної семінарії з Переяслава до Полтави (1862 р.) Пересопницьке Євангеліє теж було перевезено. На початку XX століття тут почалося його наукове вивчення. Під час війни Пересопницьке Євангеліє було евакуйовано. З 1947 року книга перебуває у фондах Національної бібліотеки України імені В.І.Вернадського. Час наклав на Пересопницьке Євангеліє відбиток. Після тривалого використання втрачено первісну оправу, пошкоджено аркуші, обсіпалася золота фарба з мініатюр. Тож факсимільний варіант книги став нагальною потребою. Підготовка до видання фоліанта у видавничому домі «АДЕФ» сучасними поліграфічними засобами тривала цілий рік. Книга вийшла максимально наближеною до оригіналу. Євангеліє містить 964 сторінки. Вісім з них – повнокольорові. Обкладинка – з коричневої шкіри, прикрашено п'ятьма срібними медальйонами. На чотирьох зображено апостолів Івана, Матвія, Марка та Луку. А на п'ятому, що посередині, – ікону розп'яття Ісуса Христа. Текст – давньоукраїнською мовою. Важить книга 9 кілограмів. Одне слово, нинішнє Пересопницьке Євангеліє відповідає рівню оригіналу.

Пересопницьке Євангеліє повернулося на батьківщину // Слово Просвіти.-04.02.10, №5.-С.16.

№28. Факсимільне видання «Пересопницького Євангелія» на оригіналі якого присягають українські президенти, повернулося на малу батьківщину. До Рівненського обласного краєзнавчого музею в рамках акції «Повернення на Батьківщину» його передав предстоятель УПЦ блаженніший митрополит Володимир. Це видання – одне з тисячі, які нині є у світі. – Жителі нашого краю з вдячністю приймають цей дарунок, – каже директор обласного краєзнавчого музею Олександр Булига. – Життєва дорога самого рукопису була непростю. Після зруйнування Пречистенського монастиря, де він народжувався, його доля була невідомою майже 150 років. Зате відомий такий історичний факт: у 1701 році рукопис подарував Переяславському єпископському престолові гетьман Іван Мазепа. З 1947 року «Пересопницьке Євангеліє» зберігається у фондах Національної бібліотеки України імені В.І. Вернадського.

Омелянчук І. «Пересопницьке Євангеліє» повернулося додому // Урядовий кур'єр.-16.01.10, №8.-С.2.

№29. Першим з обласних краєзнавчих музеїв, який отримав у подарунок точну копію Пересопницького Євангелія став рівненський музей. Це видання особисто передав у руки його директора Олександра Булиги митрополит Київський і всієї України Володимир. Музейники зізнаються, що чекали на такий подарунок з 1991 року, коли вперше прозвучала обіцянка відтворити Євангеліє у багатьох копіях. Факсимільне видання найвідомішого українського Євангелія, яке отримало Рівне, було видане у 2008 році накладом 800 примірників, причому це було вже друге відтворення факсимільних копій. Особливість книги в тому, що вона точно повторює оригінальний рукопис, який зберігається у Національній бібліотеці імені В.І. Вернадського в Києві. 482 сторінки раритетної книги були перефотографовані на спеціальному обладнанні, а тому повторюють Пересопницьке Євангеліє в усіх деталях – з плямами, відбитками пальців, пожовтіннями від часу, навіть з автографом Івана Мазепи. Пересопницьке Євангеліє – найвідоміша рукописна пам'ятка староукраїнської мови та мистецтва XVI ст. Це один із перших українських перекладів канонічного тексту. З 1991 року Президент України складає присягу, поклавши руку саме на Пересопницьке Євангеліє.

Довгоочікувана копія // Рівне вечірне.-21.01.10, №5.-С.12.

№30. У різдвяні дні митрополит Київський і всієї України Володимир, настоятель Української православної церкви (Московського патріархату), має традицію відвідувати храми Західної України. У день святого Василя Великого він завітав до Рівного, де очолив літургію в одному з храмів міста. Після служби митрополит Володимир із владикою Рівненським і Острозьким Варфоломієм та іншими представниками УПЦ і місцевої влади завітав до обласного краєзнавчого музею. Там відбулася презентація факсимільного видання Пересопницького Євангелія. Видання підготували в рамках відзначення 450-річчя оригіналу, який зберігається в Національній бібліотеці імені В.І. Вернадського в Києві. Презентоване Євангеліє є точною копією, містить усі отримані впродовж століть помітки та деталі натурального вигляду Пересопницького Євангелія. Раніше її діставали зі сховища тільки для проведення присяги президентів на вірність українському народові. Відтепер перше перекладене українською мовою Євангеліє стало доступне і жителям Рівненщини.

Корнійчук О. Пересопницьке Євангеліє повернулося на Рівненщину: Факсимільне видання сакральної книги подарував обласному краєзнавчому музею предстоятель УПЦ Володимир // Вільне слово.-19.01.10, №5.-С.3.

№31. Чтобы на личном опыте убедиться в магнетической силе Пересопницкого Евангелия, «Новая» отправилась в святая святых – хранилище древнейших рукописей Института

рукописей Национальной библиотеки Украины имени В.И. Вернадского НАН Украины. Здесь интересующая нас десятикилограммовая книга (вместе с другими документами прошлых эпох) хранится в обычном, но надежном сейфе. Ни жутких бронированных охранных систем с семью замками, идентификацией отпечатков пальцев и сетчатки глаз, ни лазерных ловушек и прочих штучек из американских фильмов мы не заметили. Возможности несчастного случая заведующая отделом Института рукописей Ольга Степченко даже не допускает. – С «Пересопницей» ничего случиться не может. Этой книге 450 лет. И за эти годы где она только ни побывала, чудом осталась невредимой даже во времена Второй мировой войны, когда немцы взорвали Полтавский краеведческий музей и все думали, что книга навсегда утрачена (тогда ее спас и вывез в Уфу простой завхоз). Лет двадцать назад Евангелие оценивали, тогда это был один миллион долларов, но на самом деле эти рукописи бесценны. Если они пропадают, никакие деньги не смогут компенсировать ущерб, – утверждает заведующая.

Бида О., Францева Е. Янукович поклянется на «ксеропопии»? Евангелие, на котором присягали Кравчук, Кучма и Ющенко, пока не заказали для инаугурации президента // Новая.-22.02.10.

№32. Пересопницьке Євангеліє – один із перших українських перекладів Святого письма – воістину дивна пам'ятка української культури. Створена на Волині в середині XVI ст., вона стала національним раритетом. Незважаючи на драматичність нашої історії, Пересопницьке Євангеліє зберігалось, трепетно передавалось з покоління в покоління. Його тримав у своїх руках Іван Мазепа, торкався його й Тарас Шевченко. Іноді Євангеліє «зникало», навіть вивозилося з України, але потім дивним чином поверталось. Зрештою, у час створення нашої держави саме ця книга стала національною святинєю, на якій присягають президенти України. Чи випадково це? Напевно, ні. 24 грудня 1948 р. за ініціативою професора Київського університету книгу передали в Центральну наукову бібліотеку (зараз – Національна бібліотека України імені В.І. Вернадського), присвоївши їй інвентарний номер 15552. Там пам'ятка зберігається й понині.

Крالیук П. Пересопницьке Євангеліє: Від Мазепи й Шевченка до президентів України // Друг читача.-00.03.10, №12.-С.5.

КУЛЬТУРНО-ПРОСВІТНИЦЬКА РОБОТА

ВИСТАВКИ:

№33. В Україні живе і творить витончений художник – Лариса Хіміч, котра бачить-відчуває земний людський світ очима Космосу, у тому числі очима потойбіччя, наповненого ангельськими сутностями. Як сценограф оформила у Національному палаці «Україна» багато театралізованих програм, серед яких тематичні урочисті концерти. Не полишаючи сценографію, Лариса Хіміч дедалі більше виявляла себе у живопису. Персональні виставки проходили у Києві, Вінниці, Ризі. Картини осідають у колекціях, розходячись світом. Нещодавно у Національній бібліотеці імені В.І. Вернадського відкрилась експозиція з 56 живописних творів художниці у таких жанрах, як натюрморт, романтичний пейзаж, билинно-історичні та поетико-символічні картини філософського змісту, а також фотографії художньо-постановочних робіт.

Лариса Хіміч: «Творити – це роздмухувати божу іскру в людині» // Демократична Україна.-19.02.10, №7.-С.17.

№34. У столичній «Галереї-36» (Андріївський узвіз, 36) відбулася виставка німецьких художників, що живуть в Україні. Цей захід – своєрідний підсумок мистецького пленеру

«Зустріч поколінь», який від 2006 року проводиться в різних регіонах країни (Крим, Карпати, Очаків). З 30 березня виставка експонується у Науковій бібліотеці України імені В.І. Вернадського.

***Винниченко І. Українські німці «зустрілись» у Києві
// Українське слово.-07-13.04.10, №14.-С.3.***

№35. У Києві відкрилася виставка «Договору про Антарктику – 50 років». Цю експозицію, насичену великою кількістю фотографій різних часів та не менш цікавими текстовими матеріалами, підготували разом Національний антарктичний науковий центр Міністерства освіти й науки України і Національна бібліотека імені В.І. Вернадського. З нагоди відкриття виставки «Договору про Антарктику – 50 років» відбулася її презентація, на яку завітали керівники наукових та інших вітчизняних закладів, що беруть участь у дослідженнях у тих далеких і суворих краях, та чимало фахівців, котрі в різні роки працювали в Антарктиді в складі українських експедицій – від першої до тринадцятої (зимівники чотирнадцятої несуть там вахту тепер). Олексій Онищенко – директор Національної бібліотеки України (в одному із залів якої розгорнуто експозицію), зауважив, що очолюваний ним заклад теж носить славетне ім'я того ж видатного вченого, що й українська антарктична станція – академіка Вернадського.

***Фельдман В. Планетарний полігон: Антарктичному
міжнародному співтовариству – 50 //
Демократична Україна.-15.01.10, №1-2.-С.15.***

ВІДДІЛ ГАЗЕТНИХ ФОНДІВ СІАЗ:

№36. «Пошел по шерсть, а вернулся стриженным», – эту поговорку пришлось вспомнить после того, как я посетил филиал №1 Национальной библиотеки имени В.И. Вернадского (НБУ). Целью моего визита был газетный отдел. Для работы понадобилась статья, напечатанная в газете «Культура і життя» в декабре прошлого года. Читателем библиотеки имени В.И. Вернадского я являюсь без малого 15 лет, но филиал на Владимирской посещал очень редко, поэтому и не подозревал, что там происходят интересные вещи. Когда собрался ксерокопировать нужную статью, дежурный библиотекарь сообщил мне, что за право снимать копии нужно заплатить по гривне за страницу. Их оказалось двадцать четыре, соответственно пришлось раскошелиться на 24 грн. Это меня очень удивило – на Московской я всегда платил только за услуги ксерокса, а за право делать копии деньги с меня никто не брал. Еще 28 грн. 80 коп. пришлось выложить за сами копии, поскольку страничка формата А3 стоит 1 грн. 20 коп. Т.е. поход в библиотеку обошелся мне в 52 грн. 80 коп. Я пообщался с Еленой Воскобойниковой-Гузовой, директором Института библиотековедения. Елена Викторовна сообщила, что ответы на свои вопросы я получу только посредством официального запроса на имя гендиректора библиотеки Алексея Онищенко. Запрос я составил. Получив ответ за подписью Алексея Семеновича, узнал, что оказание библиотекой платных услуг регулируется несколькими постановлениями Кабмина. В письме также имелся перечень этих правительственных документов. Но, судя по правительственным постановлениям, библиотека имени В.И. Вернадского только может, а вовсе не обязана оказывать платные услуги. При этом в НБУ, похоже, оторвались от реальности и забыли, что ее посетители – это не олигархи с банкирами, а, как правило, люди весьма среднего достатка, и для них подобные траты могут быть достаточно чувствительными.

***Павленко В. Библиотечная дань // 2000.-15.04.10,
№15.-С.6.***

ІСТОРІЯ БІБЛІОТЕЧНОЇ СПРАВИ

ІНФОРМАЦІЙНІ ПРОЕКТИ:

№37. Нещодавно у Національній бібліотеці України імені В.І.Вернадського відбулась наукова конференція «Веніамін (Христофор Йоганн) Кордт – фундатор історичної картографії (до 150-річчя від дня народження)». Більша частина життя цього вченого, народженого в німецькій родині в Дорпаті (нині Тарту, Естонія), пов'язана з Україною. Він був одним із членів Комітету зі створення Всенародної бібліотеки України (нині НБУ). 30 років він очолював бібліотеку Київського університету, у становлення та функціонування якої зробив значний внесок, передав до неї власну книжкову колекцію. За його ж планом, на зразок Геттінгенської університетської бібліотеки, у 1914 р. було зведено будівлю бібліотеки університету св.Володимира (нині – Філія спеціалізованих та історично-культурних фондів Національної бібліотеки України імені В.І.Вернадського). З ініціативи вченого 1923 р. було створено картографічний відділ Всенародної бібліотеки України, який він очолював до кінця свого життя. Знавець шведської, данської, голландської, німецької, російської та (досконало!) української мов, вчений підтримував наукові контакти з науковцями багатьох університетів Європи; його було обрано членом кількох наукових товариств у Росії, Латвії, Голландії, повідомляє Ігор Винниченко, Інститут досліджень діаспори.

***Винниченко І. Фундатору головної бібліотеки країни
було б 150 // День.-25.02.10, №33.***

ІНФОРМАЦІЯ

№38. Урочистості з нагоди вручення нагороди пам'яті Д. Яворницького зібрали представників краєзнавчої громадськості, відомих діячів науки, культури й мистецтва, працівників ЗМІ у Колонному залі імені М.В.Лисенка Національної філармонії. Серед них – голова Національної спілки краєзнавців України Петро Тронько, генеральний директор Національної бібліотеки імені В.І.Вернадського НАНУ Олексій Онищенко... «Краєзнавство – наука і галузь міждисциплінарна, вона потрібна всім, бо кожному хочеться знати про той край, про те село, про ту вулицю, де народився, вчився, працював. Тому дослідники-краєзнавці – це ті люди, результати діяльності яких залишають яскравий слід в історичній пам'яті, в сучасній історичній науці», – зауважив О.Онищенко. Лауреатом премії імені Д.Яворницького Національної спілки краєзнавців 2009 року став відомий краєзнавець, упорядник понад 20 книжок з історії рідного Чернігівського краю Василь Устименко – за фундаментальну працю «Жукля», над якою дослідник працював 15 років. Книжка вийшла у видавництві «Етнос».

Воліковська У. Памя'ті Дмитра Яворницького... // Літературна Україна. – 04.02.10, №4.-С.5.

№39. Склад Організаційного комітету з підготовки та відзначення 200-річчя від дня народження Т.Г.Шевченка та 150-річчя від дня його перепоховання... Патон Борис Євгенович – президент Національної академії наук. Онищенко Олексій Семенович – генеральний директор Національної бібліотеки України імені В.І.Вернадського.

***Додаток до розпорядження Кабінету міністрів
України від 27 січня 2010 року №134-р // Урядовий
кур'єр.-10.02. 10, №25.-С.13.***

КАДРИ БІБЛІОТЕКИ:

№40. Військового історика Ярослава Тинченка добре знають читачі різних газет та журналів, де він регулярно публікує інтригуючі розвідки про маловідомі факти вітчизняної минувшини. Віднедавна він став постійним автором видавництва «Темпора», котре забезпечило історикові можливість поглибленого вивчення окремих

періодів, замовляючи написання відповідних книжок. У Коротких списках фігурує друге «темпорівське» дослідження Я. Тинченка: «Українські збройні сили: березень 1917 р. – листопад 1918 р. (організація, чисельність, бойові дії)». У вихідних даних – однозначна жанрова класифікація: «Наукове видання». Когось це може відлякати, але не постійних читачів Я.Тинченка, які завжди очікують від улюбленого автора стрімкого панорамного сюжету... Есперти номінації «Минувщина»... 7. Галина Ковальчук. Заввідділом стародруків та рідкісних видань Національної бібліотеки імені В.І. Вернадського... 12. Надія Стрішенець. Керівник Центру формування ресурсів Національної бібліотеки ім. В.І. Вернадського.

***Екин по-науковому // Україна молода.-23.01.10,
№13.-С.1.***

№41. Директор видавничого дому «Академія» Василь Теремко випустив одразу дві книжки, котрі можна розглядати як рятівне коло для колег-видавців саме під час кризи: «Основні засади видавничого бізнесу» та «Видавничий маркетинг». Якщо ці колеги таки їх прочитають, то – осмілюся твердити – ситуація на нашому книжковому ринку помітно оздоровиться. Експерти номінації «Хрестоматія»... 10. Надія Стрішенець. Керівник Центру формування бібліотечно-інформаційних ресурсів Національної бібліотеки України імені В.І. Вернадського.

***Виклик корпоративу: Видавець про залаштункові
ігри колег // Україна молода.-06.02.10, №23.***

№42. Влучно підмітив лауреат Шевченківської премії Петро Перебийніс, що прямиєфірні передачі радіоканалу «Культура – це не просто «вечори», «виступи», «презентації», а серйозний духовно-культурницький проект. Ще одним підтвердженням такого висновку стала презентація щойно виданого роману Василя Барки «Жовтий князь» німецькою мовою. Видання стало можливим завдяки копіткій праці перекладача – нашої співвітчизниці з Відня Марії Остгайм-Дзерович та ініціативі і зусиллям київського видавництва «Ярославів Вал». Післямову до німецькомовного видання «Жовтого князя» написав український літературознавець зі США, доктор наук, дійсний член НАН України Леонід Рудницький. Художнє оформлення й технічну редакцію здійснила Ніна Танченко. А об'єднала всіх на здійснення цього важливого проекту завідувач відділу міжнародної інформації та зарубіжних зв'язків Національної бібліотеки імені В.І. Вернадського Тетяна Авсеєнко.

Літерат М. «Жовтий князь» – німецькою // Літературна Україна.-14.01.10, №1.-С.2.

АВАРІЯ:

№43. Хранилище в библиотеке имени В.И. Вернадского, где от выброса газа задохнулись электрики, пока опечатано, книг оттуда не выдают, остатки ядовитого газа не убрали. Из-за работы следственной комиссии закрыто книжное хранилище, где произошла трагедия. – Посетителей практически нет, книги из хранилища не выдаем. Говорят, что нормально библиотека сможет работать только в конце месяца, – говорит девушка за регистрационным столиком.

В библиотеке имени В.И. Вернадского – обстановка пока «ядовитая» / Ю. Шевченко, Дерий Д. // Газета по-киевски.-13.10.10, №193.-С.6.

№44. В библиотеке Вернадского два человека погибли от выброса газа. Трагедия случилась вчера, около 18.00. Возможная причина – нарушение техники безопасности.

В библиотеке Вернадского два человека погибли от выброса газа // Газета по-киевски.-30.09.11, №184.-С.6.

№45. В среду вечером в Национальной библиотеке имени В.И. Вернадского в результате выброса газа «Хладон-125» из системы пожаротушения погибли двое штатных электриков, 23-летний Богдан Коцюра и 44-летний Владимир Зарецкий. Их начальник Василий Запесочный попал в реанимацию. Он рассказал «Газете...», как все произошло. А в МЧС уверяют, что гибели людей можно было бы избежать, если бы мужчины вовремя отреагировали на предупреждение об опасности.

Демчук С., Плахута Н. ЧП в библиотеке Вернадского: на спасение было 40 секунд // Газета по-киевски.-01.10.10, №185.-С.4.

№46. Напередодні Дня бібліотек у одній із найбільших книгозбірень країни сталася НП. У результаті – двоє людей загинули, ще один чоловік перебуває у лікарні.

Вибуху в бібліотеці Вернадського не було, але люди загинули... // Голос України.-01.10.10, №183.-С.1.

№47. Пожарная система, которая убила двух электриков и отправила в реанимацию заместителя главного инженера Василия Записочного, охраняет все галереи и музеи столицы. Что же произошло в одной из главных библиотек страны? Может ли трагедия повториться, ведь подобные пожарные системы установлены во многих публичных зданиях Киева, и даже в квартирах? За комментариями «Комсомолка» обратилась в инспекцию пожарной охраны столицы.

Китраль А., Федченко А. Выживший в библиотеке имени В.И. Вернадского инженер: «Я пытался спасти ребят, но не смог!» // Комсомольская правда в Украине.-01-07. 10.10, №220.-С.4.

№48. Вызов из библиотеки поступил в среду в 17.30. Спасателям сообщили, что из-за взрыва на 20-м этаже здания пострадал один человек. По предварительной версии, трагедия произошла из-за взрыва газа: якобы рабочие повредили трубу. Но на момент сдачи номера спасатели не могли точно сказать, что произошло.

Чимирис М., Китраль А. Взорвалась Национальная библиотека имени В.И. Вернадского // Комсомольская правда в Украине.-30.09.10, №219.-С.1.

№49. Накануне Дня библиотекаря, который отмечают сегодня, в одной из самых знаменитых библиотек страны произошла трагедия. Как мы выяснили на месте событий, взрыва как такового не было, но два человека погибли от отравления фреоном, который вышел из ошибочно сработавшей системы пожаротушения. Жертвами трагедии стали 23-летний электрик-студент, который через месяц собирался жениться, и его 45-летний напарник. Еще один человек попал в реанимацию.

Задорожний А., Бережной В., Серов И. Кошмар в «Вернадке»: Из-за ошибочно сработавшей пожарной сигнализации отравились насмерть два электрика // Сегодня.-30.09.10, №215.-С.8.

№50. У середу ввечері в найбільшій бібліотеці Києва отруїлися газом двоє її працівників. Трагедія сталася на 20-му поверсі 27-поверхової будівлі, де зберігаються 15 мільйонів книжок та документів бібліотеки імені В.І. Вернадського. Як розповіли «УМ» у прес-

службі Головного управління МНС України в місті Києві штатні електрики проводили ремонтні роботи, коли, ймовірно, внаслідок короткого замикання спрацювала система протипожежної безпеки.

Свиридовський А. Привид бібліотеки // Україна молода.-01.10.10, №182.

№51. Трагедія в Національній бібліотеці України імені В.І. Вернадського, розположеній на Голосеевському проспекті в Києві, відбулася в середу ввечері. Як повідомила «Фактам» помічник начальника Голосеевського управління міліції Юлія Мусташ, зараз правоохоронці встановлюють причини трагедії. Після закінчення перевірки всі матеріали будуть передані в прокуратуру для подальшого розслідування.

Лещенко А. Задохнувшись газом, в киевской Национальной библиотеке имени В.И. Вернадского погибли двое рабочих // Факты и комментарии.-01.10.10.